SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 18. maja 2006 *

V zadevi C-221/04,

zaradi tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti na podlagi člena 226 ES, vložene 27. maja 2004,

Komisija Evropskih skupnosti, ki jo zastopata G. Valero Jordana in M. van Beek, zastopnika, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožeča stranka,

proti

Kraljevini Španiji, ki jo zastopa F. Díez Moreno, zastopnik, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožena stranka,

* Jezik postopka: španščina.

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi C. W. A. Timmermans, predsednik senata, J. Makarczyk, R. Schintgen, P. Kūris (poročevalec) in G. Arestis, sodniki,

generalna pravobranilka: J. Kokott,
sodna tajnica: M. Ferreira, glavna administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 1. decembra 2005,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 15. decembra 2005

izreka naslednjo

Sodbo

1 Komisija Evropskih skupnosti s to tožbo Sodišču predlaga, naj ugotovi, da zato, ker so organi pokrajine Kastilja – Leon dovolili uporabo pasti z zanko in ustavljačem na več zasebnih loviščih, Kraljevina Španija ni izpolnila obveznosti, ki jih ima na podlagi člena 12(1) in Priloge VI k Direktivi Sveta 92/43/EGS z dne 21. maja 1992 o ohranjanju naravnih habitatov ter prosto živečih živalskih in rastlinskih vrst (UL L 206, str. 7, v nadaljevanju: Direktiva).

Pravni okvir

2 Glede na člen 2(1) je cilj Direktive „prispevati k zagotavljanju biotske raznovrstnosti z ohranjanjem naravnih habitatov in prosto živečih živalskih in rastlinskih vrst na evropskem ozemlju držav članic, za katerega se uporablja Pogodba“.

3 Člen 12(1) Direktive se glasi:

„Države članice sprejmejo potrebne ukrepe, da vzpostavijo sistem strogega varstva živalskih vrst iz Priloge IV(a) na njihovem naravnem območju razširjenosti, ki prepoveduje:

a) vse oblike namernega ujetja ali ubitja osebkov teh vrst v naravi;

[…]“

4 Priloga IV k Direktivi z naslovom „Živalske in rastlinske vrste v interesu skupnosti, ki jih je treba strogo varovati“ navaja pod naslovom a) „Živali“ *Lutra lutra* (v nadaljevanju: vidra).

5 Priloga VI k Direktivi z naslovom „Prepovedani načini in sredstva za ujetje in ubitje ter prevozna sredstva“ pod naslovom a) „Neselektivna sredstva“ glede sesalcev omenja „Pasti, ki so glede na delovanje ali pogoje uporabe neselektivne“.

6 Člen 15 Direktive določa, da:

„V zvezi z ujetjem ali ubitjem prosto živečih živalskih vrst iz Priloge V(a) in če se skladno s členom 16 uporabijo odstopanja za odvzem iz narave, ujetje ali ubitje vrst iz Priloge IV(a), države članice prepovejo uporabo vseh nediskriminatornih sredstev, ki lahko povzročijo krajevno izginotje ali resno motnjo populacij takih vrst, zlasti pa:

a) uporabo sredstev za ujetje in ubitje iz Priloge VI(a);

[…]“

7 Člen 16 Direktive določa, da:

„1. Če ni druge zadovoljive možnosti in če odstopanje ne škoduje vzdrževanju ugodnega stanja ohranjenosti populacij zadevne vrste na njihovem naravnem

območju razširjenosti, države članice lahko odstopijo od določb členov 12, 13, 14 ter 15(a) in (b):

[…]

b) da preprečijo resno škodo, zlasti na posevkih, živini, gozdovih, ribištvu in vodi ter drugih vrstah premoženja;

[…]“

Dejansko stanje in predhodni postopek

8 Po pritožbi, prejeti leta 2000, je Komisija 19. aprila 2001 na Kraljevino Španijo naslovila pisni opomin, v katerem je trdila, da ta država članica ni izpolnila obveznosti, ki jih ima na podlagi člena 12 Direktive in njene priloge VI, ker dovoljuje postavljanje pasti z zanko in ustavljačem na loviščih, na katerih so prisotne živalske vrste, navedene v prilogah II in IV k tej direktivi. Španski organi so nanj odgovorili s podrobnim dopisom 29. junija 2001.

9 Glede na to, da je leta 2001 Komisija prejela dve novi pritožbi v zvezi z dovoljenji za postavljanje pasti z zanko in ustavljačem, je 21. decembra 2001 na španske organe naslovila dodaten pisni opomin, na katerega so ti odgovorili z dopisom 25. februarja 2002.

10 Meneč, da neizpolnjevanje Direktive še traja, je Komisija 3. aprila 2003 na Kraljevino Španijo naslovila obrazloženo mnenje glede dejstva, da španski organi za različna lovišča izdajajo dovoljenja za postavljanje pasti z zanko in ustavljačem, kar naj ne bi bil selektiven način lova. Državo članico je pozvala k sprejetju ukrepov, potrebnih za uskladitev z navedenim mnenjem, v dveh mesecih od njegovega prejema.

11 V pisnem odgovoru z dne 15. julija 2003 je španska vlada trdila, da je Komisija kršila določbe člena 226 ES, saj se je v obrazloženem mnenju sklicevala na dovoljenje z dne 13. decembra 2002, ki pa ni bilo omenjeno niti v prvem niti v dodatnem pisnem opominu. Poleg tega je navedena vlada še enkrat zavrnila očitke Komisije.

12 Ker je Komisija menila, da Kraljevina Španija še vedno ne izpolnjuje določenih obveznosti, ki izvirajo iz Direktive, je vložila to tožbo.

13 Navedena tožba se nanaša na tri dovoljenja za uporabo pasti z zanko in ustavljačem za lov na lisico, ki so jih izdali organi Kastije – Leona 10. januarja 2000, 24. maja 2001 in 13. decembra 2002 (v nadaljevanju: sporna dovoljenja). Sporna dovoljenja se nanašajo na dve lovišči (v nadaljevanju: zadevni območji), in sicer na območje AV-10.198, ki je na ozemlju občine Mediana de la Voltoya v provinci Ávila, na katero se nanaša dovoljenje z dne 24. maja 2001, in območje SA-10.328, ki je na ozemlju občine Aldeanueva de la Sierra v provinci Salamanka, na katero se nanašata dovoljenji, izdani 10. januarja 2000 in 13. decembra 2002.

Dopustnost tožbe

14 Španska vlada uveljavlja dva razloga nedopustnosti. Prvi se nanaša na spremembo predmeta tožbe in podredno na to, da tožba ni natančno opredeljena, in drugi na to, da tožba ni dovolj obrazložena.

Razlog nedopustnosti: sprememba predmeta tožbe

15 Španska vlada primarno meni, da je Komisija po vložitvi tožbe spremenila njen predmet, saj trdi, da je Direktiva nepravilno prenesena, medtem ko je v prejšnji korespondenci Kraljevini Španiji zaradi izdaje spornih dovoljenj očitala zgolj kršitev Direktive.

16 Po mnenju Komisije ta trditev ni pravilna, saj je edini namen tožbe zaradi neizpolnitve izpodbijati navedena dovoljenja.

17 Iz listin v spisu je razvidno, da diskusija o nepravilnem prenosu Direktive izvira iz stališča, ki ga je španska vlada izrazila v odgovoru na tožbo, in sicer je sporna dovoljenja utemeljevala z odstopanji, ki jih določa Direktiva.

18 Ugotoviti je treba, da predmet te tožbe ni morebiten nepravilen prenos te direktive v špansko pravo, temveč njena domnevna kršitev z izdajo spornih dovoljenj. Torej je treba ta primarno navedeni razlog nedopustnosti zavrniti.

19 Podredno španska vlada trdi, da Komisija ni dovolj natančno opredelila predmeta tožbe. Glede tega navedena vlada navaja pet trditev.

20 V prvi trditvi španska vlada nasprotuje razširjenju predmeta tožbe na dovoljenji, izdani 24. maja 2001 in 13. decembra 2002. Dejansko naj bi dovoljenje z dne 24. maja 2001 pristojni organi razveljavili 29. maja 2001, in torej nima nobene pravne veljave ali učinka. Poleg tega naj bi bilo dovoljenje z dne 13. decembra 2002 prvič omenjeno v obrazloženem mnenju, tako da navedena vlada v zvezi s tem ni imela možnosti, da predloži stališča.

21 Komisija najprej odgovarja, da španska vlada ni dokazala, da je bilo dovoljenje z dne 24. maja 2001 razveljavljeno. Po njenem mnenju to dovoljenje kaže na nadaljevanje upravne prakse izdajanja dovoljenj za lov s pastmi z zanko in ustavljačem na loviščih, na katerih živi vidra, in ga je zato treba upoštevati ne glede na dejstvo, da je bilo izdano le za zelo kratko obdobje. V zvezi z dovoljenjem z dne 13. decembra 2002 navaja, da se je zanj zaprosilo in se ga tudi izdalo kot podaljšanje dovoljenja z dne 10. januarja 2000.

22 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je iz besedila člena 226, drugi odstavek, ES jasno razvidno, da lahko Komisija pred Sodiščem sproži postopek zaradi kršitve Pogodbe le, če država članica ni ravnala v skladu z obrazloženim mnenjem v roku, ki ji ga je Komisija za to določila (glej zlasti sodbi z dne 31. marca 1992 v zadevi Komisija proti Italiji, C-362/90, Recueil, str. I-2353, točka 9, in z dne 27. oktobra 2005 v zadevi Komisija proti Italiji, C-525/03, ZOdl., str. I-9405, točka 13).

23 Poleg tega je ustaljena sodna praksa, da je treba obstoj neizpolnitve obveznosti presojati glede na položaj v tej državi članici po izteku roka, določenega v obrazloženem mnenju (glej zlasti zgoraj navedeno sodbo Komisija proti Italiji z dne 31. marca 1992,

točka 10; sodbi z dne 4. julija 2002 v zadevi Komisija proti Grčiji, C-173/01, Recueil, str. I-6129, točka 7, in z dne 10. aprila 2003 v zadevi Komisija proti Franciji, C-114/02, Recueil, str. I-3783, točka 9, ter zgoraj navedeno sodbo Komisija proti Italiji z dne 27. oktobra 2005, točka 14).

24 V tem primeru je treba ugotoviti, da je bilo dovoljenje z dne 24. maja 2001 izdano za določen čas, in sicer do 15. junija 2001, torej precej prej, preden je bilo poslano obrazloženo mnenje.

25 Vendar pa ni bilo dokazano, da je navedeno mnenje imelo pravne učinke tudi po izteku roka, določenega v obrazloženem mnenju.

26 Torej tožba ni dopustna v delu, v katerem se nanaša na dovoljenje, izdano 24. maja 2001.

27 V zvezi z dovoljenjem z dne 13. decembra 2002 je treba poudariti, da je bilo izdano zaradi podaljšanja dovoljenja z dne 10. januarja 2000.

28 Glede tega je treba opozoriti, da se v skladu z ustaljeno prakso Sodišča predmet spora lahko razširi na dejstva, ki so nastala po obrazloženem mnenju, če so iste vrste in pomenijo enako ravnanje kot dejstva, na katera se nanaša navedeno mnenje (glej v tem smislu sodbi z dne 22. marca 1983 v zadevi Komisija proti Franciji, 42/82, Recueil, str. 1013, točka 20, in z dne 4. februarja 1988 v zadevi Komisija proti Italiji, 113/86, Recueil, str. 607, točka 11).

29 V obravnavani zadevi je treba poudariti, da je dovoljenje z dne 13. decembra 2002 iste vrste kot dovoljenje z dne 10. januarja 2000, saj natančno opredeljuje pogoje uporabe in postavljanja pasti z zanko in ustavljačem, ne da bi spreminjalo vsebino in obseg dovoljenja, zato izdaja teh dveh dovoljenj pomeni enako ravnanje. S tem, da je Komisija dovoljenje z dne 13. decembra 2002 navedla kot primer tako v obrazloženem mnenju kot nato v tožbi, Kraljevine Španije torej ni prikrajšala za pravice, ki jih ima na podlagi člena 226 ES. Navedeno dovoljenje je torej zakonito predmet tožbe.

30 V svoji drugi utemeljitvi španska vlada trdi, da Komisija ni natančno opredelila, katerih obveznosti Kraljevina Španija ni izpolnila.

31 Kljub temu iz tožbe Komisije očitno izhaja, da Kraljevini Španiji očita neizpolnjevanje dejanskih obveznosti, ki izvirajo iz člena 12(1)(a) in Priloge VI k tej direktivi, in sicer po eni strani obveznosti vzpostavitve sistema strogega varstva živalskih vrst, navedenih v Prilogi IV(a), med katerimi je vidra, in prepovedi vseh oblik namernega ujetja ali ubitja osebkov teh vrst ter po drugi strani obveznosti prepovedi sredstev in načinov ujetja in ubitja, ki so glede na delovanje ali pogoje uporabe neselektivni. Torej je bila Kraljevina Španija seznanjena z obveznostmi, katerih neizpolnjevanje se ji očita.

32 V tretji in četrti utemeljitvi španska vlada Komisiji očita, da je zožila predmet neizpolnitve. Dejansko naj bi ta v predhodnem postopku po eni strani navajala poleg varstva vidre še pet drugih živalskih vrst in po drugi strani vsa sredstva za lov, in ne le pasti z zanko in ustavljačem.

33 Spomniti je treba, kot je Komisija pravilno poudarila, da je Sodišče že presodilo, da je na stopnji predhodnega postopka mogoče zožiti predmet spora (glej v tem smislu zlasti sodbe z dne 16. septembra 1997 v zadevi Komisija proti Italiji, C-279/94, Recueil, str. I-4743, točki 24 in 25; z dne 25. aprila 2002 v zadevi Komisija proti Franciji, C-52/00, Recueil, str. I-3827, točka 44; z dne 11. julija 2002 v zadevi Komisija proti Španiji, C-139/00, Recueil, str. I-6407, točki 18 in 19, in z dne 14. julija 2005 v zadevi Komisija proti Nemčiji, C-433/03, ZOdl., str. I-6985, točka 28). Torej je Komisija v svoji tožbi predmet zatrjevanih neizpolnitev lahko omejila na eno od vrst, navedenih v predhodnem postopku, in na eno samo sredstvo za lov.

34 V peti utemeljitvi španska vlada trdi, da je Komisija predhodni postopek uporabila kot sredstvo za postopno ugotavljanje razloga neizpolnitve. Tovrstno postopanje pa implicira kršitev načela pravne varnosti in spoštovanja temeljnih pravic obrambe.

35 Komisija meni, da se s to utemeljitvijo po eni strani zatrjuje zožanje predmeta tožbe in po drugi strani, da indici, vsebovani v pisnem opominu, ne zadostujejo za to, da bi upravičili začetek postopka zaradi kršitve.

36 V tem pogledu se zdi, da navedeni elementi ne morejo upravičiti dvoma o dopustnosti tožbe. Dejansko je po eni strani, kot je bilo opozorjeno v točki 33 te sodbe, Komisija lahko zožila predmet spora v fazi predhodnega postopka. Po drugi strani je v skladu s sodno prakso Sodišča namen predhodnega postopka ta, da zadevna država dobi možnost, da se po eni strani uskladi s svojimi obveznostmi, ki izvirajo iz prava Skupnosti, in po drugi strani, da zoper očitke Komisije učinkovito uporabi sredstva obrambe (glej sodbo z dne 29. aprila 2004 v zadevi Komisija proti Portugalski, C-117/02, Recueil, str. I-5517, točka 53). Poleg tega za pisni opomin ne veljajo tako stroge zahteve glede natančnosti kot za obrazloženo mnenje, tako da mora pisni

opomin nujno vsebovati le prvi strnjen povzetek očitkov (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Komisija proti Italiji z dne 16. septembra 1997, točka 15).

37 Kot je generalna pravobranilka poudarila v točki 24 sklepnih predlogov, mora Komisija – čeprav je namen pisnega opomina res ta, da opredeli predmet spora – v obrazloženem mnenju natančno navesti očitke, ki jih je v pisnem opominu že navedla splošneje. Vendar pa to ne preprečuje omejitve ali razširitve predmeta spora na poznejše ukrepe, ki so dejansko enaki ukrepom, izpodbijanim v pisnem opominu.

Razlog nedopustnosti: nezadostna obrazložitev tožbe

38 Drugi razlog za nedopustnost, ki ga navaja španska vlada, se nanaša na eni strani na kršitev člena 38(1)(c) Poslovnika Sodišča ter na drugi strani na nezadostno obrazložitev tožbe in neobstoj dokazov glede zatrjevanih neizpolnitev.

39 Glede prve točke je treba ugotoviti, da tožba izpolnjuje zahteve, opredeljene v členu 38(1)(c) Poslovnika Sodišča, ki se nanašajo na predmet spora in kratki povzetek tožbenih razlogov.

40 Glede druge točke je treba ugotoviti, kot je navedla že Komisija, da gre pri tako formuliranem očitku za meritorno presojo tožbe. Torej tega razloga nedopustnosti ni mogoče sprejeti.

41 Ob upoštevanju prej navedenega je treba ugotoviti, da tožba ni dopustna v delu, v katerem se nanaša na dovoljenje z dne 24. maja 2001 glede lovišča AV-10.198, ki se nahaja na ozemlju občine Mediana de la Voltoya v provinci Ávila, v preostalem pa je dopustna.

Utemeljenost tožbe

42 Preveriti je torej treba, ali so španski organi s tem, da so 13. decembra 2002 izdali dovoljenje (v nadaljevanju: sporno dovoljenje), ki se nanaša na lovišče SA-10.328 v Aldeanueva de la Sierra v provinci Salamanka (v nadaljevanju: zadevno območje), kršili Direktivo.

43 Komisija v utemeljitev svoje tožbe navaja štiri očitke. Prvič, dovoljenje za uporabo pasti z zanko in ustavljačem na zadevnem območju implicira namerno ujetje ali ubitje vidre, s čimer se krši člen 12(1)(a) Direktive. Drugič, Komisija trdi, da je Kraljevina Španija kršila tudi določbe Priloge VI(a) k Direktivi, saj se navedeno dovoljenje nanaša na sredstvo za lov, ki je glede na delovanje ali pogoje uporabe neselektivno.

Očitek kršitve Priloge VI(a) k Direktivi

44 V drugem očitku, ki ga je treba obravnavati najprej, Komisija zatrjuje, da dovoljenja za uporabo pasti z zanko in ustavljačem pomenijo kršitev Priloge VI(a) k Direktivi, saj naj bi šlo za sredstvo za lov, ki je glede na delovanje ali pogoje uporabe neselektivno.

45 Iz Direktive izhaja, da so načini in sredstva za ujetje in ubitje, našteti v Prilogi VI(a), prepovedani le v primerih iz člena 15 te direktive, edinega člena, ki se sklicuje na navedeno prilogo.

46 Iz te določbe izhaja, da je prepovedana uporaba neselektivnih sredstev, zlasti tistih iz Priloge VI(a) k Direktivi, za ujetje ali ubitje vrst prostoživečih živali, navedenih v Prilogi V(a) k tej direktivi, in v primerih, v katerih se v skladu s členom 16 uporabijo odstopanja, za odvzem, ujetje ali ubitje živalskih vrst, naštetih v Prilogi IV(a) k tej direktivi.

47 Ugotoviti je treba, da je bilo sporno dovoljenje izdano za lov na lisico, živalsko vrsto, ki ni navedena niti v Prilogi IV(a) niti v Prilogi V(a) k Direktivi. Zato španskim organom v tem primeru ni mogoče očitati nespoštovanja prepovedi neselektivnih sredstev za lov. Prvi očitek je torej treba zavrniti.

Očitek kršitve člena 12(1)(a) Direktive

48 Spomniti je treba, da v skladu s členom 12(1)(a) Direktive države članice sprejmejo potrebne ukrepe za vzpostavitev sistema strogega varstva živalskih vrst iz Priloge IV(a) na njihovem naravnem območju razširjenosti. Ta sistem mora v skladu s to določbo prepovedati vse oblike namernega ujetja ali ubitja zadevnih vrst.

49 Da bi presodili o utemeljenosti očitka, ki ga je navedla Komisija, je treba preveriti, ali vidra živi na zadevnem območju, in ugotoviti, v katerih okoliščinah je ujetje ali ubitje te vrste namerno.

Prisotnost vidre na zadevnem območju

– Trditve strank

50 Prvič, Komisija trdi, da je španska vlada v odgovoru na obrazloženo mnenje priznala, da vidra živi na zadevnem območju, saj je v njem navedla, da je mogoče vidro najti skoraj na celotnem ozemlju Kastilje – Leona.

51 Drugič, navedeno prisotnost naj bi potrjevali tudi znanstveni podatki „Nature 2000“, ki jih je Kraljevina Španija poslala Komisiji za območji Quilamas (Salamanka) in Encinares de los ríos Adaja y Voltoya (Ávila), pri čemer območje Quilamas meji na zadevno območje.

52 Tretjič, vodne poti, ki so nujen sestavni del vidrinega habitata, potekajo po tem območju.

53 Končno naj bi tudi monografija o položaju vidre v Španiji potrjevala, da je ta vrsta prisotna na zadevnem območju.

54 Ob upoštevanju vsega prej navedenega Komisija meni, da mora španska vlada, če meni, da vidre ni na tem območju, to ugotoviti s tehnično študijo na terenu.

55 Španska vlada trdi, da vidra ne živi na zadevnem območju. V odgovor na prvi element, ki ga je navedla Komisija, je treba opozoriti, da priznanje glede prisotnosti neke živalske vrste na kakem območju ne implicira, da ta vrsta naseljuje celoten habitat tega ozemlja.

56 Omenjena vlada poudarja tudi, da so vodne poti nujen sestavni del habitata vidre, medtem ko zadevno območje ni niti obalno niti ne meji na reko. Dodaja, da se reke in izviri, ki tečejo čez to območje, pojavljajo sezonsko in poleti usahnejo.

57 Poleg tega naj bi tudi monografija, ki jo je predložila Komisija, potrjevala, da vidre na zadevnem območju ni.

58 Končno, španska vlada meni, da obstaja zgolj verjetnost, da je vidra prisotna na tem območju, in da Komisija te prisotnosti ni dokazala, saj nima niti neposrednih indicev, kot je ujetje osebkov te vrste, niti posrednih, kot je obstoj njihovih sledi.

– Presoja Sodišča

59 Spomniti je treba, da iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da mora Komisija v okviru postopka zaradi neizpolnitve obveznosti, uvedenega na podlagi člena 226 ES, dokazati obstoj zatrjevane neizpolnitve in se ne more sklicevati na kakršnokoli domnevo (glej zlasti sodbe z dne 25. maja 1982 v zadevi Komisija proti Nizozemski, 96/81, Recueil, str. 1791, točka 6; z dne 29. aprila 2004 v zadevi Komisija proti Avstriji, C-194/01, Recueil, I-4579, točka 34, in z dne 20. oktobra 2005 v zadevi Komisija proti Združenemu kraljestvu, C-6/04, ZOdl., str. I-9017, točka 75).

60 Kot je poudarila generalna pravobranilka v točki 71 sklepnih predlogov, je treba glede znanstvenih podatkov „Nature 2000“ opozoriti, da se ti nanašajo na območje Quilamas, katerega površina znaša več kot 10.000 hektarjev. Zadevno območje domnevno leži ob tem območju na severozahodu. Vendar ni sporno, da najpomembnejše vodne poti na tem območju, zlasti Arroyo de las Quilamas, tečejo v smeri jugvzhod in jih od zadevnega območja loči hribovje, visoko več sto metrov. Zato je malo verjetno, da bi se vidre iz populacij, ki živijo na hidrografskem območju Quilamas, preselile na zadevno območje.

61 Poleg tega, kot je navedla španska vlada, in v tej točki ji Komisija ni nasprotovala, čeprav so vodne poti nujen sestavni del habitata vidre, so te, ki prečijo zadevno območje ali tečejo v njegovi bližini, sezonske narave.

62 Končno je treba v zvezi z monografijo, ki jo je predložila Komisija, ugotoviti, da vsebuje nasprotujoče si navedbe, tako da nikakor ne potrjuje, da vidra res živi na zadevnem območju.

63 Iz vsega prej navedenega je razvidno, da Komisija ni predložila zadostnih dokazov o prisotnosti vidre na zadevnem območju, iz predloženih dokazov pa lahko sklepamo le o verjetnosti, da so vidre tam prisotne.

Namernost ujetja vidre

– Trditve strank

64 Komisija trdi, da ujetja vidre ni mogoče šteti za naključno in da je pogoj za namerno ujetje iz člena 12(1)(a) Direktive izpolnjen, če španski organi, čeprav vedo, da vidra živi na nekem ozemlju, za lov na lisico vseeno dovolijo uporabo neselektivnega načina ujetja, ki lahko ogroža vidro.

65 Tako naj Kraljevina Španija s tem, da je izdala sporno dovoljenje, ne bi izpolnila obveznosti, ki izhaja iz člena 12(1)(a) Direktive, in sicer preprečiti negativne posledice za vidro, in je ustvarila nevarnost namernega ujetja osebkov te vrste.

66 Španska vlada odgovarja, da je bilo sporno dovoljenje izdano za lov na lisico, ne pa za vidro. Priznava možnost posrednega vpliva na vidro, če bi bila ta živalska vrsta prisotna na zadevnem območju, kar pa ni bilo dokazano.

67 Poleg tega navedena vlada meni, da so pasti z zanko in ustavljačem selektiven način lova tako glede delovanja, saj ustavljač prepreči, da bi ujeta žival poginila, kot glede pogojev uporabe, ki jih predpisuje sporna odločba, kot je dnevno pregledovanje zank, zahteva, da se vsaka ujeta žival, na katero se navedeno dovoljenje ne nanaša, nemudoma izpusti, ali natančni pogoji za postavljanje teh pasti.

– Presoja Sodišča

68 Iz določb člena 12(1)(a) Direktive izhaja, da morajo države članice sprejeti ukrepe za vzpostavitev sistema strogega varstva živalskih vrst iz Priloge IV(a) k tej direktivi na njihovem naravnem območju razširjenosti, ki prepoveduje vse oblike namernega ujetja ali ubitja.

69 V zvezi s pogojem glede namernosti, ki ga določa ta določba, iz različnih jezikovnih različic te izhaja, da se namernost nanaša tako na ujetje kot na ubitje zaščitenih živalskih vrst.

70 Torej je treba spomniti, da je Sodišče opredelilo za namerno motnjo v smislu člena 12(1)(b) Direktive vožnjo z motornim kolesom po plaži kljub opozorilom o prisotnosti gnezd zaščitenih morskih želv in prisotnost pedalinov in majhnih čolnov na morskem območju zadevnih plaž in presodilo, da država članica ne izpolnjuje obveznosti iz člena 12(1)(b) in (d) Direktive, če ne sprejme vseh konkretnih ukrepov, potrebnih za to, da se izogne na eni strani namernemu motenju zadevne živalske vrste v obdobju razmnoževanja in po drugi strani poškodovanju ali uničenju razmnoževališč (glej sodbo z dne 30. januarja 2002 v zadevi Komisija proti Grčiji,

C-103/00, Recueil, str. I-1147, točki 36 in 39, in sklepne predloge generalnega pravobranilca Légerja v tej zadevi, točka 57).

71 Da bi bil pogoj iz člena 12(1)(a) Direktive, ki se nanaša na namernost, izpolnjen, je treba dokazati, da je avtor akta hotel ujeti ali ubiti osebek zaščitene živalske vrste oziroma da se je strinjal z možnostjo takega ujetja ali ubitja.

72 Ni sporno, da se je sporno dovoljenje nanašalo na lov na lisico. Torej dovoljenje samo po sebi ne dovoljuje ulova vidre.

73 Poleg tega je treba opozoriti, da prisotnost vidre na zadevnem območju ni bila formalno ugotovljena, tako da tudi ni bilo dokazano, da bi španski organi s tem, da so izdali sporno dovoljenje za lov na lisico, vedeli, da z izdajo takega dovoljenja lahko ogrozijo vidro.

74 Ugotoviti je torej treba, da elementi, potrebni za to, da je izpolnjen pogoj glede namernega ujetja ali ubitja osebka zaščitene živalske vrste, kot je opredeljen v točki 71 te sodbe, v obravnavani zadevi niso izpolnjeni.

75 Zato je treba tožbo Komisije zavrniti.

Stroški

76 V skladu s členom 69(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Kraljevina Španija je predlagala, naj se Komisiji naloži plačilo stroškov, in ker ta s predlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Komisiji Evropskih skupnosti se naloži plačilo stroškov.

Podpisi